

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΤΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1876

Χ. Άννινος

Όποιος φυλάει τα ρούχα του

Μονόλογος

Εικονογραφημένη Εστία, Αθήνα

τμ. 31, τχ. 11 (1891), σ. 165-168

ΟΠΟΙΟΣ ΦΥΛΑΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΤΟΥ . . .

Μονόλογος

Δωματίον φοιτητοῦ. Θύρα εἰς τὸ βάθος καὶ παρ' αὐτὴν παράθυρον πρὸς τὰ δεξιὰ ἕτερον παράθυρον ἀνοικτόν· πρὸς τ' ἀριστερὰ θύρα κλεισμένη. Μία κλίνη εἰς μιαν ἑσθίαν ἀποκρυπτομένη ἐν μέρει ἀπὸ ἐν paravent. Τραπεζιον μὲ βιβλία, δύο καρέκλαι, ἓνα σεντούκι.

(Δίρομένης τῆς αὐλαίας, φαίνεται ὁ ΝΙΚΟΣ φορῶν κοιτώντιν παλαιόν, περιεργόμενος τὰ διάφορα μέρη τοῦ δωματίου καὶ ἐρευνῶν μετ' ἄκρας ἀνησυχίας καὶ δυσφορίας).

ΝΙΚΟΣ

Τίποτε! πουθενά... ἔγγραυαν ἄφρανα! (Ἐρευνῶ ὑπὸ τὴν κλίνην, ὑπὸ τὸ τραπέζιον, ὅπισθεν τοῦ κιωτίου) οὔτε ἔγχος!... Μὰ τί ἔγγραυαν ἐπὶ τέλους τ' ἀναθεματισμένα; (Προσγίρει εἰς τὴν θύραν καὶ εἰς βιβλίον). Ἡ θύρα ἦτο κλειστή!... ὁ σύρτης βαλμένος. Κανεὶς δὲν ἐμῆκε μέσα!... μὰ αὐτὸ καταντᾷ μαγεία, λεκανομαντεία, ὑπνωτισμός!... Καλέ, τὰ ροῦχά μου!... τὰ ροῦχά μου τὰ καινούρια... τὰ μονάκριβα, ποῖος μοῦ τὰ ἐπῆρε;... τί ἔγγραυαν; (Τριγυρίζει πάλιν.)

Θεὲ μου! μοῦ ἔρχεται νὰ χάσω τὸν νοῦν μου. Εἶμαι ἔξυπνος ἢ κοιροῦμαι; εἶμαι στὰ σωστά μου ἢ μοῦ ἔστρωσε ἢ βίδα; Ἄς σκεφθῶ λιγάκι διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ. (Στέκει καὶ συλλογίζεται.) Χθὲς τὸ βράδυ ὅπου ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου τὰ ἐφοροῦσα ἢ δὲν τὰ ἐφοροῦσα; Πῶς δὲν τὰ ἐφοροῦσα!... Ἀρτί! ἤθελα νὰ γυρίσω εἰς τοὺς δρόμους ὡσάν τὸν πρωτόπλαστον; αἶ! ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν ἐποχὴν τῆς κοσμογονίας, ὅπου μία σκυιά ἐχρησίμευεν ὡς ἐμποροπραπτικὸν κατάστημα, ὁ Θεὸς ἔπλασε χίλια δύο πτηνὰ καὶ καινούρια καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὰ κρατητήρια τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὸ Φρενοκομεῖον. Λοιπὸν εἶχα τὰ ροῦχά μου... Τὰ εἶχα, εἶμαι βέβαιος ἀδελφέ! ἤλθα μέσα σιγὰ σιγὰ μάλιστα, διὰ νὰ μὴ μὲ πάρη μυρωδιὰ ἢ σπιτονοικοκυρά μου, ἢ ὅποια ὀμως μ' ἐκατάλαβε κ' ἐξερόδηξε... ἄς εἶνε! ἀνάψα τὸ κερί καὶ τὰ ἐβγάλα, ἐδῶ τὰ ροῦχά μου (Δεικνύει ἐν μέρος ἐντὸς τοῦ δωματίου). Καὶ μὲ τί προσοχὴν μάλιστα τὰ ἐβγάλα, διὰ νὰ μὴ σαλακωθῶν, ἐπειδὴ ἦσαν βρεγμένα!... Ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα ὅτι ἤθελα νὰ τ' ἀπλώσω ἔξω νὰ στεγνώσουν, ἀλλὰ ἔπειτα διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον τὰ ἐτοποθέτησα ἐδῶ, ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλαν... σιμὰ εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ὅποιον ἄφρακα ἀνοικτόν. (Τύπτει τὸ μέτωπον διὰ τῆς παλάμης, ὡς νὰ τοῦ ἐπιθῆεν αἰφνιδίως σκέψις.) Ἀ!... ἄ! τώρα ἐκατάλαβα!... δυστυχία μου!... μοῦ τὰ ἐκλεψάν οἱ λωποδῦται μὲ τὴν νέαν μέθοδον τοῦ ἀγκιστρίου! Ἔτσι εἶνε χωρὶς ἄλλο!... τί σκοτίζομαι!... Ἐφρευρετικοὶ ἄνθρωποι ὡς τὸσον αὐτοὶ οἱ λωποδῦται! κάθε ἡμέραν καὶ ἀπὸ μιαν μέθοδον ξετροπώνουν! Σοῦ λέγουν ὅτι ἔχομεν ἀστυνομικοὺς κλητῆρας ὅπου δὲν ἀξίζουν· μὰ ἂν ἤξιζαν τίποτε οἱ κλητῆρές μας, νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι οἱ λωποδῦται θὰ εὔρισκαν καμμίαν μέθοδον νὰ τοὺς κλέψουν καὶ αὐτοὺς!

Ὅριστε! ὅποιος φυλάει τὰ ροῦχά του ἔχει τὰ μισὰ, λέγει μία παροιμία· ἄμ δέ... ἰδοὺ ὅπου ὁποῖος φυλάει τὰ ροῦχά του τὰ χάνει ὅλα!... Ἀχ!...

ἐκεῖνη κακοχρονονάχη, ἐκεῖνη ἡ Σταματίνα... ἡ Σταυρούλα... ἡ Μαρίνα... πῶς περιδρόμο τὴ λένε; ἡ ὑπερέτρια, καλέ, τοῦ δικηγόρου ἐδῶ παρακάτω;... ἡ Σοφία... ἄ ναί!... ἐκεῖνη μοῦ τὰ φταίει ὅλα! Μία ἐργολάβα!... Θεὲ φύλαττε!... Ἐνῶ τὰ εἶχε τόσο καλά μ' ἐμένα, τὰ εἶχε ψημένα μαζί μου, ἔκανε γλυκὰ μάτια καὶ μὲ τὸν Δῆμον, ἓνα ἐπιλοχίαν, καὶ Κύριος οἶδε μὲ πόσους ἄλλους οὐλαμοὺς καὶ ἐνωμοτίας!... Καλὰ ὅπου εἴμεθα φίλοι μὲ τὸν Δῆμον καὶ μοῦ τὸ ἐξεμυστηρεύθη. Ἀπεφασίσαμεν νὰ λύσωμεν τὴν διαφορὰν μας δι' ἀντιπαραστάσεως, δηλαδή νὰ ἐρωτήσωμε τὴν ἰδίαν ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο μας θέλει νὰ ἐκλέξη, ἐμὲ τὸν Νίκον, ἢ τὸν Δῆμον, καὶ τὰ ἐν Νίκω μὴ ἐν Δῆμῳ. Τὴν ἐπεριμέναμεν εἰς τὸ ἀντικρινὸν καφενεῖον καὶ ἤλπίζα νὰ κάμω φιγοῦρα μὲ τὴν ρημαδιακὴ τὴν καινούρια φορεσιά!... Ὅταν τὴν εἶδα εἰς τὸ παράθυρον τῆς κουζίνας, ἦτον ἐπάνω πού βράδυαζε, ἐδῶσα τὸ σύνθημα: Σοφία, ὀρθοί!... καὶ ἐπροχωρήσαμεν ἐν παρατάξει μάχης καὶ ἐσταθῆκαμεν ἀποκάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον. Πιάνομεν τὸ τραγῶδι: Γαλιάνθρα μου, χρυσὸ πουλί!... προδάνει αὐτὴ εἰς τὸ παράθυρον. Τότε ἀρχίζει ὁ Δῆμος:— Ἀχ! μοῦ μάρανες τὰ τζιέρια!... Ἀρχίζω ἐγώ:— Ἀχ! μ' ἔφαγες!—Νὰ χαθῆτε, συχαμένο! ἀπαντᾷ ἡ Σοφία ἀπ' ἐπάνω. Φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἢ συμπαχία δὲν τῆς ἄρεσε δῖδου καὶ ὅταν ἠθελήσαμεν νὰ προκαλέσωμεν τὴν ἐξηγήσιν, δὲν ἐβράδυε δῖδου νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀπάντησιν, ἢ ὅποια συνίστατο... εἰς μιαν τόσῃν μεγάλῃν λεκάνῃν, μὲ τὴν ὅποιαν μᾶς ἐπερίχυσε. Τὴ περιεῖχεν ἡ λεκάνη, μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι δὲν εἶδα, ἀλλὰ βεβαίως δὲν ἦτο ἀνόητον! Ὁ Δῆμος ἔγγραυε μούσκεμα ὠμοίαις μὲ ἔμψυχον σιντριβάνι. Ἐγώ, κατὶ λιγώτερο, ἀλλὰ τέλος πάντων ἀρκετὰ λουσιμένως καὶ ἐγώ. Τὴ νὰ κάμωμε τότε: ἦτο καὶ φόβος μὴν τὸ πάρη χυμπαρί ἢ γειτονιά καὶ γίνωμεν ρεζίλι. Ἐπῆραμε τὰ βρεγμένα μας κ' ἀπὸ δῶθε πᾶν οἱ ἄλλοι!... Τώρα, ἂν αὐτὴ ἢ στρίγγλα μᾶς εἶδιδε καμμίαν ἄλλην ἀπάντησιν, στερεὰν καὶ ὄχι ὑγράν, δὲν θ' ἀναγκάζομεν νὰ βάλω τὰ ροῦχά μου εἰς τὸ παράθυρο διὰ νὰ στεγνώσουν καὶ νὰ πάθω αὐτὴν τὴν συμφορὰν. Ἀχ!... ἔνοιιά σου, καυμένη, καὶ θὰ μοῦ τὴν πληρώσω!

(Περιπατεῖ σκεπτικὸς ἐντὸς τοῦ δωματίου)

Καυμένα ροῦχα!... τὸσον εὐμορφα, τὸσον καλοφτιασμένα, τὸσον κομψά!... Καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι δὲν τὰ ἐπλήρωσα ἀκόμη καὶ Κύριος οἶδε πότε θὰ τὰ πληρώσω!... καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι ἀπὸ τὰ χθὲς ἐπρόσθεσα μιαν ἀκόμη γραμμὴν εἰς τὸ λαβουρινῶδες λοξοειδὲς δρομολόγιον, τὸ ὅποιον ἀκολουθῶ καθ' ἐκείστην εἰς τὰς ἐξόδους μου!... Ὁ καυμένος ὁ θεὸς μου, ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ θεοφοβούμενος, ἄλλο δὲν μοῦ ἔλεγεν ἕως τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου, παρὰ νὰ κάμνω πάντοτε τὰ χρέη μου καὶ ν' ἀκολουθῶ τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Τὴν πρώτην συμβουλήν τὴν ἠκολούθησα πιστῶς κ' ἔκαμα χρέη πολλά!... ὅσα ἠμποροῦσα!... Ἀλλὰ ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ δὲν μοῦ ἦτο δυνατόν νὰ ἐκπληρώσω τὴν δευτέραν του συμβουλήν περὶ τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ὅταν ἐξέρχωμαι, πιάνω πραγματικῶς τὸν τὸν ἴσιον δρόμον καὶ φθάνω μέχρις ἐνδὲς σημείου, ὅτε διὰ μᾶς ἐνθυμοῦμαι ὅτι δὲν πρέπει νὰ περάσω ἀπ' ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ξηνοδοχεῖον, διότι ἐκεῖ χρεωστῶ

μερικὰ ψιλά. Λοιπὸν — στροφή ἐπὶ δεξιὰ ! Παίρνω τότε τὸν ἄλλον δρόμον· ὕστερα ἀπὸ ὀλίγα βήματα εἶνε τὸ ζαχαροπλαστεῖον· ἄλλο ὁδὸφραγμα.—Στροφή ἐπ' ἀρι-στερά ! Προχωρῶ... παρακάτω, εἶνε ὁ παπουτῆς μου !... μετα-βολή !... Ὑστερώτερα εἶνε τὸ κουρεῖον... ἄλλος ἐλιγμός !... Ἀπ' ἐδῶ πάλιν εἶνε τὸ καφενεῖον, ὅπου ἔπαιζα μπιλιάρδο... υποχώρησις !... (*Ἐνῶ ὄμιλεῖ, ταυτοχρόνως ἐκτελεῖ ἐπὶ τῆς σκηνῆς διαφόρους στροφὰς καὶ ἐλιγμοὺς.*) Καὶ τοιουτοτρόπως ἀποτελεῖται μία γραμμὴ ἀελεύτητος ἀπὸ ζιγκ-ζάγκ, ὥστε διὰ νὰ υπάγω ἀπὸ τὴν Νεάπολιν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, καταντῶ πολ- λάκις νὰ περάσω ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φίλιππον.

Καὶ τώρα τί νὰ πράξω ;. Πῶς θὰ ἐξέλθω ; πῶς θὰ καταβῶ εἰς τὸν Πειραιᾶ, διὰ νὰ ὑποδεχθῶ τὴν κῦρ Θεοφύλακτον καὶ τὴν δεσποινίδα Θεοδώραν, τὴν μέλλουσαν μνηστὴν μου ;. Μὰ τί μοῦ ἤλθε χθὲς νὰ πωλήσω εἰς τὸν Ἑβραῖον τὰ παλῆά μου ροῦχα διὰ νὰ ἔχω χαρτζιλίκι !. Δὲν ἦτο περιφρημὴ ἡ φορεσιά, ἀλλὰ τέλος πάντων, εἰς τὴν ἀνάγκην !... Καὶ πρέπει νὰ εἶνε καὶ ἀργά !... Ὡ Θεὲ τῶν πατέρων μου !. σὺ ὅστις ὠδήγησες τοὺς Ἑβραίους νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, φώτισε καὶ αὐτὸ τὸ τέκνον τοῦ Ἰσραὴλ νὰ περάσῃ πάλιν ἀπ' αὐτὸν τὸν δρόμον ; (*Ἀκούεται εἰς τὴν ὁδὸν φωνὴ π.λαροδίου Ἰουδαίου : Πα λ η ἄ ρ ο ῦ χ ἄ γ ο ρ ἄ ζ ο ; Ἄ ! νάτος !... Σ' εὐχαριστῶ, Θεὲ μου ! σ' εὐχαριστῶ, διότι μὲ εἰσήκουσες, σ' εὐχαριστῶ διότι ἐπιτρέπεις νὰ εὑρεθῇ ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος γδύνει ὅλον τὸν κόσμον νὰ ἐνδύσῃ ἐμέ ! (*Ὁρμῆ εἰς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ φωνάζει*) Ἄ ! σὺ !... Ἀνα-νία !, Μελχισεδεχ !. Ἱεροδόαμ ! πῶς σὲ λέν !. ἔλα ἐδῶ !, Ἐδῶ ναί !. Μπα ! εἶνε ὁ ἴδιος ὁ χθεσινός... νὰ καὶ ἡ παλῆά μου φορεσιά, ποῦ τὴν ἔχει στὸν ὠμόν του. Τί εὐτύχημα ! τοῦλάχιστον θὰ εἶνε τὰ ἰδικά μου ροῦχα καὶ θὰ μοῦ ταιριάζουν !. Πόσον θέλεις δι' αὐτὰ τὰ ροῦχα ;. Αὐτὰ ναί !. Τριάντα πέντε φράγκα ;. Τρομάρα νὰ σοῦληθῇ !. Δὲν σοῦ τὰ ἐπούλησα, βρέ, ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐχθὲς διὰ δεκαπέντε ; Ἄν ἤξευρα πῶς ἡ ἀξία τῶν ρούχων μου αὐξάνει καθ' ἐκάστην κατὰ ἓνα εἰκοσόφραγκον θὰ τ' ἄφαινα ἐπάνω μου σαράντα χρόνια ! Δὲν κάνει εἰ- κοσί ;... Εἰκοσιπέντε ; Ὁχ ! ;... Τί νὰ γείνη !... Δὲν εἶνε τώρα ὦρα γιὰ παζάρια... ἄς εἶνε !. στάσου !... (*Στρέφεται καὶ παρατηρεῖ πρὸς τὴν θέαν, ἔνθα ὑπῆρχον τὰ κλαπέντα ἐνδύματά του.*) Ὡ !. καὶ τὸ πορτοφόλι μου ;. Ἦτο μέσα εἰς τὴν τσέπη τοῦ ρούχου ὅπου μοῦ ἔκλειψαν... Πάει κι' αὐτὸ !. Καὶ τὸ ρολόγι μου ;. καὶ αὐτὸ τὸ εἶχα ἀφίσει εἰς τὸ γελέκο μου !. Ὡ δυστυχία μου !. (*Τραβῶ τὰ μαλλιά του.*) Τώρα τί θὰ κάμω ; (*Ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸ παράθυρον.*) Δὲν μοῦ τὰ δίνεις καὶ νὰ περάσῃς αὔριον νὰ σὲ πληρώσω ; Στάσου, βρέ, μὴ φεύγῃς !. (*Στρέφεται πάλιν.*) Τί νὰ τοῦ δώσω ;. (*Ἐπιστρέφει εἰς τὸ παράθυρον.*) Σοῦ δίνω τὸ στρώμα μου... (*Στρέφεται πάλιν, ἀρπάζει βιβλία τινὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ επιστρέφει ἐκ νέου εἰς τὸ παράθυρον.*) Νά !. σοῦ δίδω καὶ τὸ Ρωμαϊκὸν Δί- κκιον... νὰ μάθῃς, κακομοίρη, καὶ ὀλίγη δικαιοσύνη, ὅπου δὲν εἰξεύρεις ἀπὸ ποῦ κρατεῖ ἡ σκούφια τῆς... Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ δώσω καὶ εἰκοσι φράγκα ἀ- κόμη . . . σοῦ δίδω συνάλλαγμα ! . . . Σοῦ τὸ ὀρ-*

κίζομαι εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην . . . εἰς ἐκεῖνην τὴν διαθήκην, ὅπου ἔχει κάμει ὁ θεὸς μου πρὸ πέντε ἐτῶν καὶ μοῦ ἀφίνει ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του... Φεύγεις ; . . . στάσου, βρέ, στάσου ! . . . Ἄχ, ὁ τσιφούτης τοῦ διαβόλου, ἔφυγε ! . . . Ποῦ νὰ ἔγῃς τὴν λέπραν τοῦ Γιεζεῖ καὶ τὴν ἀγχρόνην τοῦ Ἰουδα !. (*Ἐπιστρέφει ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ καταλίπτει ἐξηγ.λημμένος ἐπὶ μιᾶς ἔδρας.*) Ὅριστε τύχη ! . . . ὄριστε συμβάν ! . . . μὰ αὐτὸ καταντᾶ φαντασμαγορία !. Καὶ τὸ ἀτμόπλοιον τώρα πρέπει νὰ ἔφθασεν εἰς τὸν Πειραιᾶ. Δὲν εἰξεύρω τί ὄρα εἶνε ἀκριβῶς, ἐπειδὴ μοῦ ἐπῆραν καὶ τὸ ρολόγι, ἀλλὰ βέβαια πρέπει νὰ εἶνε ἀργά. Θὰ ἤλθε ἀρεεύτως ὁ κύριος Θεοφύλακτος καὶ ἡ κόρη του, ἀφοῦ μοῦ ἐτηλεγράφησαν ἀπὸ χθὲς ὅτι ἐπεδιδάσθησαν. Γί θὰ εἰποῦν, ὅπου δὲν ἐπῆγα νὰ τοὺς ὑποδεχθῶ εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, ὅπως εἶχαμεν συμφωνήσει ;. Μὰ μπορεῖ νὰ χαλάσῃ καὶ ὁ γάμος ;. . . Νὰ χάσω τὴν προίκα, νὰ χάσω καὶ τὴν Θεοδώραν ! . . . τέτοιο κορίτσι ἀφράτο. Δὲν πιστεύω ν' ἀσχημίσαι ἀπὸ τὰ πέρουσι ὅπου τὴν εἶδα !. μόνον πῶς εἶνε κομματάκι προωδευμένη εἰς τὰς ἐρωτοδουλείαις . . . Ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν ἀντηλ- λάξαμεν ἔξ ραβασάκια . . . Καὶ νὰ ἰδῆς ὅπου ἡμ- ποροῦν νὰ ξεκινήσουν νὰ ἔλθουν ἐδῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διότι εἶχα τὴν ἀνοησίαν νὰ τοὺς γράψω τὴν διεύθυνσίν μου . . . Νὰ ἔλθουν νὰ με ἰδοῦν εἰς αὐτὸ τὸ χάλι, σὰν τὸν Ἰωῦ !. καὶ μάλιστα ὕστερα ἀπὸ τὰς συστάσεις τοῦ θεοῦ μου . . . Διότι φαντάζομαι πῶς ἐσυμφωνήθη αὐτὸ τὸ συνοικεῖσιον ! . . . Μοῦ φαίνεται πῶς τοὺς βλέπω τοὺς δύο γέρους εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Χατζῆ-Στάθη, ὕστερα ἀπὸ δεκατέσ- σαρικας παρτιδαῖς τάβλι νὰ συνομιλοῦν . . . (*Μιμνῆ-ται*). Ὁ θεὸς μου βγάζει τὴν ταμπακέραν του, παίρνει μίαν πρέζαν κ' ὕστερα μ' ἓνα μειδιάμα καὶ με κάμαρι ἀρχίζει :

— Σοῦχω, πῶρτζεις, κῦρ Θεοφύλακτε, ἕναν ἀνεψιόν !. . . μὰ δὲν εἰξεύρεις τί πράγμα !. . . μάλαμα !. . . Τί ἐπαίνους μοῦ λέγουν γι' αὐτὸν ὅσοι ἐρ- χονται ἀπὸ τὴν Ἀθήνα !. . . τί χρυσὸς νέος !. . . ἐπιμελής, φρόνιμος, οἰκονόμος . . . ὅλη μέρα στὴ μελέτη . . . ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ στὸ δωμάτιό του . . .

Ὁ κῦρ Θεοφύλακτος, ὁ ὅποιος ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγ- γελμα τοῦ κηροποιοῦ πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἔχει καζαντήσει ἀρκετάς χιλιάδες, καὶ καμμιὰ φρά ἀναπληρώνει καὶ τὸν ἀριστερὸν ψάλτην εἰς τὴν Μη- τρώπολιν, ἀρχίζει μ' ἐκεῖνη τὴ φωνή, σὰν νὰ ἐψαλλε τὸ Χερουδικόν.

— Ἄμ' ἡ κόρη μου, καπετὰν Κωσταντῆ ; τί κο- ρίτσι, αἰ ; . . . τί τζοδαίρι ! . . . ἔχει νὰ πῆ ἡ γειτονιά διὰ τὰ προτερήματά της . . . τί φρονιμάδα ! . . . τὸ κατώρι τοῦ σπιτιοῦ της, ποῦ λέγει ὁ λόγος, δὲν τὸ εἶδε ἀκόμη ! . . .

Ὁ θεὸς μου . . .

— Ἄ !, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, κῦρ Θεοφύλακτε, δὲν κάμ- νουμε μιὰ δουλειά ; νὰ τοὺς ταιριάξωμεν καὶ νὰ συμπεθερέψωμεν ; Σὰν παλῆοι φίλοι ποῦ εἴμαστε νὰ ἰδοῦμε καὶ αὐτὴ τὴ χαρὰ σὰ γηρατεῖά μας ! . . . Ἐεῦρες ὅτι ὅλη τὴν περιουσίαν μου σ' αὐτὸ τὸ παιδί, τὸν Νίκον θὰ τὴν ἀφίσω.

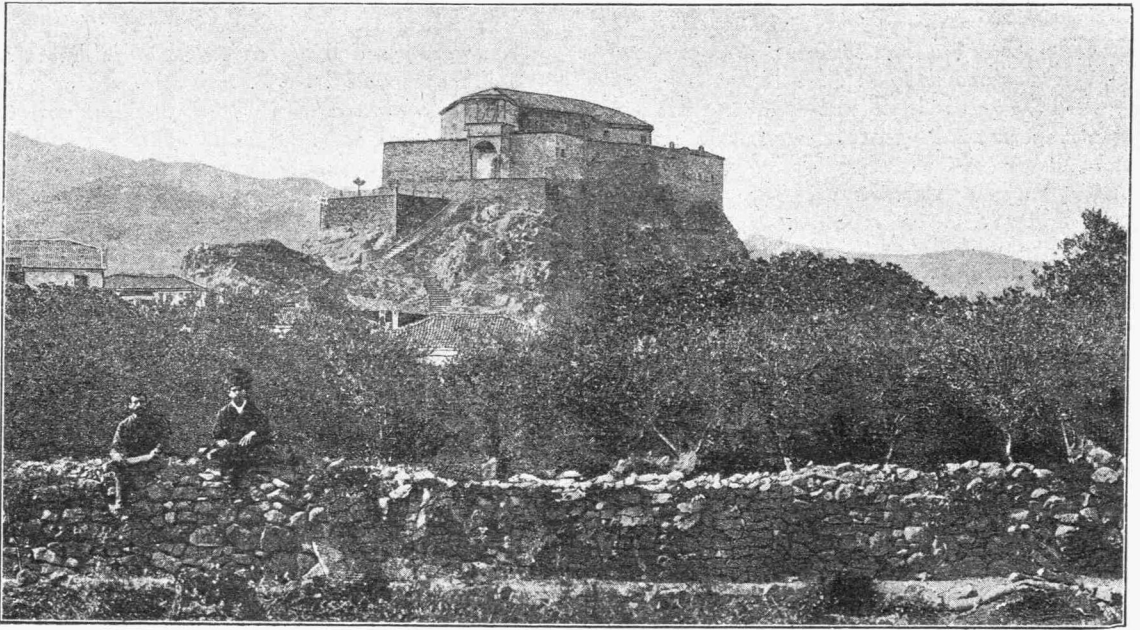
Ὁ κῦρ Θεοφύλακτος με συγκίνησιν :

— Καπετὰν Κωσταντῆ ! . . . εὐλογημένη νᾶνε ἡ

ῶρα ὅπου τὸ ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα σου, γιατί ἐλογά-
ριαζα ἐγὼ νὰ σοῦ κάμω αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν . . .
Ξεύρεις ὅτι κ' ἐγὼ ὅ,τι ἐδούλευα τόσον καιρὸν γιὰ
τὴ Θεοδώρα μου τὰ ἔχω . . .

— Τόχα λοιπὸν !— Τόχα !— Οἱ δύο γέροι μένου
κατευγαριστιμῆμενοι' τραβοῦν καμπόσαις μασιτίχαις
καὶ ἀποφασίζουν νὰ κάμῃ ἕνα ταξεῖδι τώρα τὸν
Μάϊον ὁ κύριος Θεοφύλακτος ἕως τὰς Ἀθήνας,
ὅπου ἔχει κἀτι ὑποθέσεις καὶ νὰ πάρῃ μαζί του καὶ
τὸ κορίτσι, «γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὸ μὰ σταλιά κόσμου»
κ' ἔρχονται ἐδῶ νὰ ἰδοῦν τὸν Παρθενῶνα, τὴν Ἀκα-
δημίαν καὶ τὸν γαμβρόν! . . . τὸν ὑποφαινόμενον! . . .
Καὶ νὰ ἔλθουν νὰ μ' εὔρουν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστα-
σιν! . . . (Ἐγείρεται καὶ περιπατεῖ μετ' ἀγαπη-
κτῆσεως.) Ἄ, ὄχι! . . . ὄχι! . . . δὲν γίνεται! . . .
Τὸ βασιλεῖόν μου δι' ἕνα ἵππον! ἔλεγε κἀποῖος
βασιλεῖς. Δίδω κ' ἐγὼ τὸ δίπλωμά μου . . . ἐκεῖνο
ὅπου θὰ πάρω . . . δι' ἕνα σουρτοῦκο καὶ δι' ἕνα
πανταλόνι . . . Τοῦλάχιστον νὰ ἤμπορέσω νὰ ἐξελ-
θῶ, νὰ δανεισθῶ καμμιάν ἐνδυμασίαν, ὀλίγα χρήμα-
τα . . . Ναι, ἀλλὰ ποῦ νὰ εὔρω τὸ σουρτοῦκο καὶ
τὸ παντελόνι; (Σκέπτεται.) Μιὰ ἰδέα! . . . νὰ ζη-
τήσω ἀπὸ τὴν σπιτονοικοκυρά μου; αὐτὴ εἶχε μιαν
φορὰν ἄνδρα, ὅπως λέγει, καὶ τώρα ὁ συχωρεμένος
θὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον νὰ τὸν
διορίσῃ ἐπιστάτην εἰς τὴν πίσσαν τῆς Κολάσεως, διὰ
ν' ἀνταποδώσῃ ἐκεῖ κἀτι εἰς τὴν καλὴν του γυναῖκα
ὅσα μαρτύρια ἐτραβίξε σιμὰ τῆς ἐδῶ εἰς τὴν ζωὴν! . . .
Νὰ τῆς ζητήσω νὰ μοῦ δώσῃ δανεικὸ κανένα παλῆρ
ροῦχο τοῦ μακαρίτη; . . . Μὰ ποῦ δὲν ἔχω τὸ θάρ-
ρος; Εἶνε δύο μέραις περασμέναις ἀπὸ τὸ μῆνα
καὶ εἶνε εὐκολώτερον νὰ πιάσῃς φιλία μὲ ὅλας τὰς
Γοργόνας καὶ τὰς Ἐρινύας τῆς Μυθολογίας
παρὰ μὲ αὐτὴν, ἅμα εἶνε περασμένος ὁ μῆνας . . .
Αὐτὴ, μωρὲ μάτια μου, ἂν ἐζούσε στὴν ἐποχὴ τοῦ
Ίουλίου Καίσαρος, θὰ τὸν ἐμαχαίρωνε πρὶν τοῦ
Βρούτου, διότι ἔκαμε τὸ ἔτος νὰ ἔχῃ δώδεκα μῆνας
καὶ ὄχι εἰκοσιτέσσαρας διὰ νὰ παίρῃ νῶϊκι κάθε
δεκαπέντε μέραις! . . . Ἀλλὰ τώρα τί νὰ κάμω; . . .
ἔνεκα τῆς ἀνάγκης θὰ ἐμβαῖνα καὶ μέσα εἰς θηριο-
τροφεῖον. . . Ἄς κάμω τὸν σταυρόν μου καὶ ἄς ἀπο-
ταθῶ πρὸς αὐτὴν! . . . Συγχωρᾶτέ με καὶ ὁ Θεὸς
σχωρῆσ' σας! . . . (Σταυροκοπεῖται καὶ μεταβαίρων
ἀνοίγει τὸ παρά τὴν θύραν τοῦ βάνου παραθύ-
ρον) Κυρὰ Μιγάλανα! . . . Ξεύρεις, μοῦ ἐπήραν τὰ
ροῦχα . . . Ὅχι, καλέ, ἡ πλύστρα! . . . (Εἶνε καὶ
κουφὴ ποῦ ἀναθεμάτην!) οἱ λωποδύται! . . . ναι! . . .
Τώρα τί νὰ γείνη! . . . βέβαια! . . . Σὲ παρακαλῶ,
κύτταξέ νὰ βρῆς νὰ μοῦ δώσῃς δανεικὰ ὅ,τι ροῦχα
ἀνδρῖνικὰ ἔχεις τοῦ μακαρίτη. . . καὶ κανένα καπέλ-
λο . . . Ἐγὼ ἀνάγκην νὰ ἔβγω ἔξω . . . νὰ κατα-
βῶ εἰς τὸν Πειραιᾶ, ὅπου ἔρχεται ἕνας συγγενῆς
μου καὶ μοῦ φέρνει χρήματα . . . (Ἄς τῆς εἶπω
αὐτὸ διὰ νὰ τὴν καλοπιάσω)... Τί ὄρισες; . . . τὸ
νοῦκι; (Στὸ νοῦ τῆς τὸ ἔχει ἡ στρίγγλα!) Ἀκοῦς
ἐκεῖ! . . . τί λόγος! . . . θὰ σοῦ πληρώσω καὶ μιὰ
ἐξαμηνία ἐμπρός! . . . Δὲν μπορῶ νὰ καταβῶ
νὰ μοῦ τὰ δώσῃς, σὲ παρακαλῶ, μ' ἕνα καλῆμι
ἀπὸ κάτω... ἀπὸ τὸ παράθυρον... (Στρέφεται καὶ
ἐπανέρχεται εἰς τὴν σκηνήν). Τὸ ἔχει, βλέπε-
τε, ἡ ἡμέρα, νὰ μπαινουν καὶ νὰ βγαίνουν τὰ
ροῦχα ἀπὸ τὸ παράθυρον! . . . Μὰ δὲν ἔχω κ' ἐγὼ

κανένα ροῦχο;! . . . Μήπως ὑπάρχει κανένα παλῆρ
γίλεκο τοῦλάχιστον εἰς τὸ σενοῦκί μου; (Τρέχει
μετὰ σπουδῆς καὶ ἀνοίγει τὸ κιβώτιον). Τίποτε! . . .
ὄλο ἀσπρόρροχα! . . . ἄ! . . . νὰ καὶ μιὰ βελάδα! . . .
(Ἐξάγει μιαν παλαιῶν βελάδα ὀρισμένην).
Εἶνε ἐκείνη ποῦ ἄφισε ὁ Λεωνίδας ἀπὸ τὰ καρναβά-
λια! . . . Καλὰ ποῦ δὲν τὴν ἐνθυμήθηκα χθές,
εἰδεμὴ θὰ τὴν ἔδωκα καὶ αὐτὴν εἰς τὸν Ἑβραῖον, ὁ
ὁποῖος σήμερα ἔθα μὲ ἐξήτοῦσε δι' αὐτὴν ἐκατὸν
φράγκα! . . . Μὰ τί νὰ τὴν κάμω τὴν βελάδα; . . .
μπορῶ νὰ ἔβγω ἔξω μασκαρᾶς τώρα τὸν Μάη;
(Στρέφεται πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ βάνου καὶ
διακρίνει ἐπὶ τῆς ἄκρας ἐξέλον μιαν βράκαν
καὶ ἐν κασκότην τῆς Ἐθνοφυλακῆς). Οὐ! . . .
νὰ τα τὰ Καρναβάλια ποῦ ἐγύρισαν ὀπίσω! . . .
(Πηλοῦαίει καὶ τὰ παραλαμβάνει). Μιὰ βράκα! . . .
ἕνα καπέλλο τῆς Ἐθνοφυλακῆς! . . . αὐτὴ εἶνε ὅλη
ἡ κληρονομία τοῦ μακαρίτη; . . . τίποτε ἐπωμίδας
δὲν ἔχει; . . . ἀμφομασχάλια; . . . ἀρβύλας; . . . Τί νὰ
γείνη, κυρὰ Μιγάλανα! . . . ἀφοῦ δὲν ἔχεις ἄλλο! . . .
εὐχαριστῶ! . . . (κατ' ἰδίαν). ὦ, ποῦ νὰ σὲ πνίξουν
στὸ γιालό, μέσα σὲ δαυτὴ! . . . (Ἐπιστρέφει εἰς τὸ
προσκήριον). Βράκα! . . . ἔλα Χριστέ καὶ Πανα-
γιά! . . . Μοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις νὰ τὴν φορέσω γιὰ
νὰ ἰδῶ πῶς μοῦ πάει! . . . (Ἀποσύρεται ὀπισθεν τοῦ
paravent ἐξάγει τὸν κοτωρίτην καὶ τὴν φορεῖ,
ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐβόμλει). Μοῦ ἤτανε γραφτὸ καὶ
αὐτὸ νὰ φορέσω βράκα! . . . Ποῖος νὰ μοῦ τὸ ἔλεγε
χθές ποῦ ἐφοροῦσα τὰ καινούρια ροῦχα κ' ἔκανα τὸν
λιμοκοντόρον! Μωρ' αὐτὸ εἶνε ἀερόστατον! . . .
(Ἐξέρχεται εἰς τὴν σκηνήν). Πῶς θὰ φαίνωμαι! . . .
Ἄ! καί' ὕστερα τί θὰ βάλω ἀπὸ πάνω; τὴν βελά-
δαν; (Φορεῖ τὴν βελάδα). Καὶ ἀκολούθως φυσικὰ
τὸ καπέλλον τῆς Ἐθνοφυλακῆς. (Φορεῖ τὸ καπέλ-
λο). Τώρα εἶμι σωστὸς! . . . Ὅριστε, κύριε, εἰς
τὸ ἀξιοπερίεργον τέρας! . . . μιὰ δεκάρα ἢ εἰσοδος! . . .
Μὰ μπορεῖ νὰ ἔβγω ἔξω στὸν δρόμον ἔτσι; . . . Ἐκτὸς
ἂν θελῶ νὰ μὴ φᾶνε εἰς τὴν Ἀθῆνα ἀυγολέμονο γιὰ
ἕνα μῆνα, ἐπειδὴ ὅλα τὰ αὐγά καὶ τὰ λεμονία θὰ
πέσουν ἐπάνω μου! . . . Θεέ μου, τί νὰ κάμω! . . . καὶ
ἡ ῶρα προχωρεῖ! . . . Τώρα τὸ ἀτμόπλοιον θὰ εἶνε
ὄχι στὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ σταῖς Παράγκαις . . . Δὲν
ὑπάρχει κανὲν ἄλλο μέσον; (Στρέφεται καὶ κυττάζει
τὴν πρὸς ἄριστερὰν θύραν). Ἄ! . . . ἐκεῖ μέσα, εἰς
τὸ δωμάτιον τοῦ γείτονα μου τοῦ Διάκου . . . κἀτι
εἴμπορεῖ νὰ ὑπάρχη . . . πιθανὸν νὰ ἔχῃ τίποτε
ροῦχα ὁ Διάκος, διὰ νὰ ἐξέρχεται καμμιά φορὰ τὸ
βραδύ χάριν . . . πολιτικῆς ὑπηρεσίας. (Πηλοῦαίει
εἰς τὴν θύραν) Εἶνε κλειστὴ! . . . ἀλλὰ τί μὲ μέλει;
θὰ τὴν σπᾶσω! . . . αὐτὴν τὴν ῶραν εἶμι ἱκανὸς νὰ
διαπράξω καὶ κλοπὴν διὰ ρήξεως. (Ὡθεὶ βιαίως
τὴν θύραν καὶ τὴν ἀνοίγει, εἰσέρχεται καὶ ἐξέρ-
χεται πάραυτα, κρατῶν ἐν ῥάσῳ καὶ ἐν καλυμ-
μαίῳ). Ἀλλοῖμονον! . . . ἀτυχία! . . . δὲν ὑπάρ-
χουν ἄλλα παρὰ αὐτὰ! . . . Νὰ μεταμυριεσθῶ ὡς
παπᾶς; (Ἐξάγει τὴν βελάδα καὶ φορεῖ τὸ ῥά-
σο). Δὲν μοῦ πηγαίνει! . . . θὰ μὲ καταλάβουν καὶ
τότε θὰ μὲ σύρουν εἰς τὸ κρατητήριον ὅτι ἐβγήκα
ἔξω νὰ κλέψω διὰ τῆς μεθόδου τοῦ παπᾶ! (Ἐξάγει
τὸ ῥάσο καὶ φορεῖ πάλιν τὴν βελάδα). Ἐτσι πρέ-
πει νὰ ἔβγω καὶ ὁ Θεὸς βοηθός! . . . ἕως νὰ καταρῶγω
εἰς τὸ δωμάτιον κανενὸς φίλου μου καὶ νὰ πάρω δα-

Η ΕΝ ΜΥΤΙΑΗΝΗ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ

νειδὸν κανένα ρούχον. Ἐπειτα, τὸ κυριώτερον, πρέπει νὰ μὴ ᾤμε εὐρουν ἐδῶ, ἂν ἔλθουν ξάφνα ὁ κύριος Θεοφύλακτος καὶ ἡ κόρη του... Ναι, ἀλλ' αὐτὸ τὸ καπέλλον; Νὰ ἐπαναφέρω ἐγὼ τὸν θεσμόν τῆς Ἐθνοφυλακῆς, ἀφοῦ κατηργήθη; Τότε θὰ θεωρηθῶ ὡς ἐπαναστάτης.... Ἄλλος κίνδυνος... (Ἐξάγει τὸ καπέλλον τῆς ἐθνοφυλακῆς.) Ἄς φορέσω αὐτό... (Φορεῖ τὸ καλυμμαῖχιον.) Τούλάχιστον αὐτὸ εἶνε κάλυμμα εἰρηνικόν... Ἄς προσαρμόσω καλὰ τὴν βράξαν!... (Ἐγὼ διενθετεῖ τὴν βράξαν, ἀκούονται αἴφνης βήματα εἰς τὴν ἔξω κλίμακα. Ὁ Νίκος στρέφεται ἐντρομος, ὅτε διὰ μιᾶς ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ βάλθου καὶ ἐμφανίζεται πρεσβύτερος γέρον παρὰ τὸ πλενρὸν τσάνταρ καὶ ὁδοιπορικὸν σάκκον εἰς τὴν γείρα καὶ μία νεῆνις. Ὁ κύριος ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Νίκου μένει ἐμβρόντητος, κραυγάζων: Ἄ, ἄ, ἄ!.. ἡ νεῆνις κρύπτει τὰ ὄμματα διὰ τῆς γειρὸς κραυγάζουσα: Ἴ, ἰ, ἰ!... Ὁ Νίκος ἀναφωνεῖ: Ὁ κ. Θεοφύλακτος Ὡ, ὦ, ὦ!... (Τρέχει γὰ κρυφθῆ. Πίπτει ἡ ἀελαία.) (1)

X. ANNINOS